

Arrest

nr. 68 122 van 7 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 1 juni 2004, verklaart er zich op 2 juni 2004 een eerste maal vluchteling en op 17 januari 2011 een tweede maal.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 25 mei 2011, verstuurd op 26 mei 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Afghanistan, meer bepaald uit Ghochak, district Behsud, provincie Nangarhar. Uit vrees om net zoals uw broer door de taliban te worden ingelijfd verliet u Afghanistan en op 2 juni 2004 diende u in België een eerste asielaanvraag in. Op 14 juni 2004 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Nadien, in beroep, nam op 25 augustus 2004 het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Het

CGVS oordeelde dat geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering afkomstig te zijn uit Afghanistan en er bijgevolg ook geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde asielmotieven. Op 3 mei 2006 verwierp de Raad van State uw beroep tegen de beslissing van het CGVS. Op 17 januari 2011 diende u een nieuwe asielaanvraag in. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een Afghaans identiteitsdocument ("taskara") neer en een Afghaans paspoort dat in augustus van het jaar 2009 werd uitgegeven door het Afghaanse Consulaat in Peshawar, Pakistan."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Vooreerst verwijst het CGVS naar zijn beslissing van 25 augustus 2004. Daaruit blijkt dat u amper enige kennis had van uw beweerde regio van afkomst, zowel wat betreft geografie, als wat betreft politiek. U had eveneens problemen met de Afghaanse kalender en u kon geen enkel document ter staving van uw asielaanvraag neerleggen, noch wat betreft uw identiteit, noch wat betreft uw reisweg, noch wat betreft uw asielrelaas. Bij het indienen van uw tweede asielaanvraag hebt u op geen enkel ogenblik enige verklaring proberen te geven voor deze beperkte kennis (zie gehoorverslag CGVS 2 maart 2011). U legde een Afghaans identiteitsdocument ("taskara") voor. Volgens dit document is deze uitgegeven op 12/03/1383 (Westerse kalender: 2 juni 2004), de dag van uw eerste asielaanvraag. Dit is echter tegenstrijdig aan uw verklaringen omtrent dit document. Zo verklaarde u dat de foto die op dit document prijkt in België is gemaakt en dan naar Afghanistan is verzonden, ongeveer twee jaar geleden, en aldus op het document terecht kwam (zie gehoorverslag CGVS 2 maart 2011 p.6), hetgeen tegenstrijdig is aan de vermelde datum van uitgifte. Zo verklaarde u dat u dit document nog niet voordien bezat om het, in het kader van uw eerste asielaanvraag, neer te leggen ter staving van uw aanvraag. U trachtte uw identiteit bij uw tweede asielaanvraag te staven met een Afghaans paspoort. Echter is dit paspoort afgegeven in Peshawar, Pakistan, zonder dat u daarbij aanwezig zou zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS 2 maart 2011 p.4 en 5). Dat u zulk document zou zijn uitgegeven zonder aanwezig te zijn, doet enigszins afbreuk aan de authenticiteit er van. Bovendien gaf u eerst aan dat u het paspoort zelf ondertekende (zie gehoorverslag CGVS 2 maart 2011 p.5). Echter blijkt dat het paspoort geplastificeerd is na het ondertekenen er van. Daarop gaf u aan dat u enkel het aanvraagformulier ondertekende. Aldus blijft het onduidelijk wie en hoe het paspoort de handtekening van u zou hebben gekregen. Ook dit doet verder afbreuk aan de authenticiteit van dit document. U gaf bovendien zelf aan dat de Afghaanse ambassade in België u geen paspoort wilde geven omdat ze denken dat u geen Afghaan bent (zie gehoorverslag CGVS 2 maart 2011 p.4 en 5). Daarnaast blijkt opnieuw dat u geen concrete kennis hebt van de Afghaanse kalender (zie gehoorverslag CGVS 2 maart 2011 p.2, 3 en 4). Hoewel u weliswaar enkele maanden kan opnoemen, zijn uw verklaringen verward en u weet niet welk jaar het nu is volgens de Afghaanse kalender. U gaf verder aan naar school te zijn geweest in Afghanistan (zie gehoorverslag CGVS 2 maart 2011 p.3). Maar u weet niet onder welk Afghaanse regime dat was. U kon weliswaar de laatste regimes van Afghanistan opnoemen, maar daarbij aangeven wanneer u naar school ging kon u niet. Het is zelfs opvallend dat u niet kon aangeven of u school liep voor of na het regime van de Taliban, een regime dat belangrijke implicaties had voor het onderwijs in Afghanistan (zie gehoorverslag CGVS 2 maart 2011 p.3 en 4). U hebt ten slotte ook geen enkel contact meer met iemand in Afghanistan, hetgeen opnieuw een aanwijzing is dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde afkomst uit Afghanistan (zie gehoorverslag CGVS 2 maart 2011 p.6). Op basis van bovenstaande bevindingen dient het CGVS dan ook vast te stellen dat u er niet in slaagde om uw beweerde Afghaanse nationaliteit aannemelijk te maken en aldus slaagde u er evenmin in om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen. Verzoeker blijft beweren dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit. Verzoeker stelt dat indien tegenpartij van oordeel is dat de vrees voor vervolging niet ten aanzien van Afghanistan maar ten aanzien van een ander land moet worden beoordeeld, tegenpartij enerzijds dit land moest noemen en anderzijds moest verklaren waarom verzoeker geen vluchteling ten aanzien van dit land is en waarom hij ten aanzien van dit land geen subsidiaire bescherming moet krijgen. Met andere woorden, indien

tegenpartij van oordeel is dat verzoeker, die Pasjtoe spreekt en documenten afkomstig uit Peshawar toont, de Pakistaanse nationaliteit bezit, dan moest tegenpartij dit uitdrukkelijk stellen en tot evaluatie van de vrees ten aanzien van dit land overgaan. Het gebrek aan beoordeling van de vrees van verzoeker ten aanzien van het land waarvan hij volgens tegenpartij de nationaliteit zou bezitten, schendt de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Het vormt ook een rechtsweigering in de zin van artikel 5 van het Gerechtelijk Wetboek.

2.2 De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad wijst erop dat de Raad overeenkomstig de artikelen 144 en 145 van de Grondwet geen rechtsmacht heeft om de nationaliteit van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit deze bezit, of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloos is. Dit mag er echter niet toe leiden dat het onderzoek naar de gegrondheid van een asielaanvraag onmogelijk wordt gemaakt. In geval van twijfel komt het beide partijen toe de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden.

Het komt de commissaris-generaal toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit voldoende aantoonst. Indien hij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dient te gebeuren, komt het hem toe dit land te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hem tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten. Indien de commissaris-generaal van oordeel is dat dit land niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en hij dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens zijn plicht om de redenen die hem tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

De commissaris-generaal heeft terecht geoordeeld dat verzoeker er niet in slaagde om zijn beweerde Afghaanse nationaliteit aannemelijk te maken. De door verzoeker neergelegde taskara en Afghaanse paspoort vermogen niet deze conclusie om te buigen. Het paspoort werd immers afgeleverd in Peshawar, Pakistan zonder dat verzoeker hierbij aanwezig was hetgeen afbreuk doet aan de authenticiteit van het document. De taskara werd opgesteld op de eerste dag van verzoekers eerste asielaanvraag terwijl verzoeker verklaart dat hij deze tijdens zijn eerste asielaanvraag nog niet in zijn bezit had. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet. De commissaris-generaal heeft niet gesteld dat verzoeker de Pakistaanse nationaliteit heeft, zodat er geen reden was om een mogelijke vrees of een mogelijk risico op ernstige schade ten aanzien van Pakistan te beoordelen.

Door over zijn nationaliteit ongeloofwaardige verklaringen af te leggen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER